

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
На делу...

(14)

Одјекнуо је гонг.

У два скока Риан се нашао на средини ринга. Стајао је мало погнут, с једном ногом истуреном напред, с рукама згрченим испред лица, заклањајући кожним рукавицама браду и део груди. Милош је исто тако заузео став. Десну руку држао је у висини груди, а леву мало истурену напред. Стајао је на врховима прстију и клатио се као да је на федерима. Испод намрштених обрва његов поглед пратио је опрезно сваки покрет противника. Био је потпуно миран. Звук гонга као да је однео сав његов немир, сву стрепњу, све дрхтање устрепталог срца. Он је очекивао навалу Риана, осећао је да се спрема да га нападне и зато је мотрио сваки његов покрет.

Риан заиста пређе у напад. Он није хтео да пропусти прве тренутке борбе, јер је знао да су те секунде најкритичније код једног почетника. Љуљајући се у боковима коракнуо је напред, а затим стреловитом брзином замахнуо десном руком. Не мичући се с места Милош је само нагло тргнуо главу у натраг, а истовремено је опружио леву руку и свом жестином зарио песницу у браду Риана. Директ је био сјајан и стресао је тако Риана као да му је струја прошла кроз тело!

– Браво! Браво! – чули су се узвици одобравања.

Риан је покушао да упадне у клинч, али је Милош еластично отскочио уназад и дугачким, брзим свенгом отворио противнику леву обрву. Неколико капи крви заблестало је на кожи, да би се затим танак млаз почео да слива поред очију збуњеног шампиона.

Талас изненађења забрујао је салом.

А тада је одјекнуо одушевлени поклич:

– Удри га Милошу, удри!

Али Риан је постао опрезан. Њему је одмах постало јасно да овај почетник није као други. Он удара јако и прецизно, еластичан је и брз. Љутито је псовао кроз стиснуте зубе, јер је увидео да му посао неће бити лак као што је очекивао. Рекли су му да ће имати да премлати једног почетника. Пјер му је чак обећао нарочиту награду ако га тако нокаутира, да изгуби сваку вољу за боксовањем. Шта оно рече: „То ће бити за тебе играчка, попио толико алкохола пре меча. Шта је имао да се чува, кад су му рекли да има да „деље“ једног новајлију. Да покуша још једанпут.

Милош није опазио да се нашао леђима окренут у углу и тај тренутак Риан је хтео да искористи. Насрнуо је брзо. Два узастопна директа расекоше му усне, један аперкат звивнуо га је тако по образу да је чуо тутњаву теретног воза!

Али он је ишао напред тресући својом чворноватом главом, тражећи стегнутим песницама браду противника.

Милош је налетео на конопце и муњевитом брзином извукао се из угла дугим, гипким кораком. Маневар је изведен тако брзо да је Риан налетео на конопце и скоро испао из ринга.

Гонг је објавио крај прве рунде. Милош се упутио свом месту и сео на столицу коју је један од секун-

даната убацио кроз конопце у ринг. Био је потпуно свеж. Дисао је равномерно и правилно. Једино се по влажним леђима и грудима могло опазити да је издржао врло јак напор у току борбе од три минута.

Док је из сале допирао потмули жагор, Гастон је убрусом брисао ознојена леђа свога пулена и испрекидано шапутао:

– Добро је... Финтирајте левом... Чим открије браду гађајте га директом, избегавајте клинч.

Кратак одмор брзо је прошао. Супарници су се опет нашли један према другоме. Риан је чекао да му Милош приђе. Био је добро покривен, тако добро да му се глава уопште није видела. Милош је испружио леву руку и почео с њом да „буши“ противника. Увијао је њоме као сврдлом, брзим и вештим покретима, принуђавајући Риана да удешава своју одбрану према тој испруженој руци, која је стално била у покрету и неуморно му претила, доводила га у забуну.

Баш кад се Милош спремао да пређе у напад Риан је покушао да се приближи. Његова песница зазвиждала је, међутим, више Милошеве главе, јер се хитро сагнуо и десном руком ударио снажно противника у стомак. Рианово лице згрчило се од бола. Инстинктивно рука му се спустила да заклони доњи део тела, али га је леви кроше погодио у лице. Истовремено читава киша од удараца залгуснула га је. Милош је ударао серијом мењајући ударце, погађајући главу у најосетљивија места.

– Ми-ло-шу!.. Ми-ло-шу!

Кроз хуку гледалаца тутњао је продоран крик групе навијача. Доле, испод ринга, људи су стајали на ногама зажарених очију и драли се из свег гласа. Песнице су витлале по ваздуху. Риан је био сав обливен крвљу и тетурео се по рингу. Крошеи и аперкати, који су у серијама падали по његовој глави, расекли су му све лице. Он је престао да се брани. Руке су му немоћно висиле низ тело, главу је спустио на груди, посртао је у назад, не знајући шта се око њега догађа.

– Нок-аут!.. Нок-аут!.. – вриштала је публика.

Милош је осећао како му понестаје снаге. Мишице су га болеле, дах му постао убрзан. Крупне грашке зноја сливале му се низ чело и лице. Са страхом је гледао у то разбијено искрвављено немоћно чудо пред собом, које се још увек држало на ногама. Просто није могао да схвати како може да издржи толики број прецизних и снажних удараца. Осећао је да ће изгубити самопоуздање, ако га брзо не доврши.

– Десни аперкат! Десни аперкат!

Кроз сплет најразличитијих гласова, који су се ковитлали око њега и парали му уши, Милош је ипак распознао пискави глас свога менаџера. Ма како да је велика ларма, макар све тутњало у сали, боксер ће увек распознасти глас свога учитеља. Зато је Милош кренуо опет напред, напао левом да завара Риана, који се, заиста инстинктивно нагнуо у страну и „наместио“ се, такорећи за десни аперкат. Чврсто стегнута песница полетела је стреловито одоздо на више и као маљем, треснула Риана у браду. Ударац је био силан, да се Риан скоро уздигао са пода! Један делић секунде лебдео је у ваздуху, а затим се срушио као влада.

Изненађен овим што се десило, Милош је стајао поред противника, који је лежао на поду. Судија му је пришао и викнуо:

– У ћошак!

Али Милош је стајао на, истом месту и зурio преда се. Судија је престао да броји, пришао је Милошу, ухватио га за мишицу и гурнуо га снажно у супротан угао. Затим се вратио и почео да броји над успаваним боксером:

– ... пет... седам...

Стотине људи бројало је у глас са судијом. Милош се наслонио на конопце и потражио погледом Гастона. Овај му је весело намигнуо и климнуо му главом. За Гастона меч је био завршен. Његово искусно око оценило је ситуацију. Он је знао да се Риан не би пробудио ни код тридесет!

И заиста, судија је објавио да је меч завршен. Док су Риана износили са ринга Милош је примао честитке свога менаџера.

– Брже је ишло него што сам мислио. – говорио је Гастон. – А сада што пре у свлационицу.

Људи су се окупили око ринга и пљескали, махали рукама поздрављали одушевљено победника. Милош је стао на сред ринга, подигао руке увис и поклонио се маси која му је клицала. Затим је прескочио конопце и пробијао се кроз масу. Док се докопао врата примио је безброј удараца у леђа, знак симпатија задовољних навијача.

У свлационици га је чекао Жан. Притрчао је пријатељу и снажно га загрлио.

– Сјајно си боксовао, Мишеле. Освојио си публику на пречац. Какав успех, какав успех!

Победа га је толико одушевила да је скакутао по свлационици као мало дете. Радовао се, пљескао рукама, дивио се своме другу.

– Класичан нок-аут! Победити Риана у другој рунди, а не примити ниједан опасан ударац, то је успех какав се само пожелети може. Написаћу чланак који ће изазвати сензацију: Муњевића победа Мишела Кришеа! Шта кажеш за овакав наслов?

Врата су се отворила и бујица навијача напунила је свлационицу. Били су то пријатељи и познаници Мишелови са универзитета, његови другови студенти, који су тако спонтано навијали за цело време кратке борбе.

– Ала си га удесио. Милошу!

– То је био бокс!

– Осветлио си нам образ!

Пљескали су га по раменима миловали по коси, тепали му. Милош није могао да се одбрани. Препустио се сасвим изливима симпатија својих другова, збуњен, радостан због толике пажње. Сада је први пут окусио чари славе, она га је запљуснула сасвим и он јој се предао сав очаран, опијен!

ГЛАВА ОСМА

Сусрет на друму

Милош је стао на праг и похлепно удисао свеж јутарњи ваздух. Раширио је руке, протежући се на сунцу, предајући се сав топлим зрацима. Затим је зазвиждао своју омиљену песму и сишао у двориште.

– Хеј, Поле, мали безобразниче, где си сакрио моју блузу за тренинг?

Милош је викао и освртао се на све стране тражећи по пространом дворишту свог малог пријатеља. Газио је пажљиво између леја засађених шареним миришљавим цвећем, пазећи да случајно не згази који струк, јер му то тетка Полета не би опростила. А он није хтео да се свађа с њоме, не само зато што није имао рачуна, пошто, га је она дворила и пазила као рођеног сина, већ зато што ју је искрено заволео за ово кратко време што су заједно.

Више од недељу дана протекло је како се Милош налази овде, на селу, у непосреданој близини Париза, на имању свог бившег слуге. То је, наравно, било масло препреденог Гастона. После треће победе у Централу Гастон је открио своје карте.

– Сутра се селите на моје имање – рекао је Милошу, који га је гледао запањен.

– Осада ћете тамо стално становати. Вама је потребан мир, чист ваздух, добра храна и брижљива нега. Ми идемо у сусрет озбиљним догађајима, борбама, које ће бити још теже него ове у Централу. Треба добро да се спремите, да постигнете најбољу форму, а то је могућно само изван Париза, на селу. Тамо неће нико да вас узнемирава и имаћете све што је потребно за тренинг. Ја сам се о томе већ постарао.

Када Гастон нешто науми тако је морало да буде. Милош није протествовао јер је знао да је узалуд. И раније се налазио под упливом свога слуге, који се бринуо о свему и доводио га увек пред готов чин. А како је постао његов менаџер натурао је своју вољу Милошу тако убедљиво и успешно, да је то било право чудо. Милош му се поверавао потпуно и чинио је све што он хоће. Чему, уосталом, и да се противи. Он је знао да га Гастон воли као што отац може да воли свога сина, безгранично. Он је разумео, да се Гастон толико свикао на нову улогу, да му причињава огромно задовољство брига око свог пулена. Он се сав посветио Милошу, мислио је на све, свршавао безброј послова, стижао свуда, решавао и најтеже проблеме. Није допуштао никоме да се меша у његове ствари, чак ни Милошу ни Жану и само би их с времена на време обавештавао онеме што би свршио и што би сматрао да је потребно да им каже.

Кад је чуо да мора да се сели изван Париза, Милош је примио без роптања ову заповест. Утврђено је да Гастон има право. Откако је почео да се озбиљно бави боксерским спортом Париз је почео да га замара. Сметала му је тутњава подземне железнице, писка аутомобилских сирена, мамили су га блештави излози вариетеа и примамљиви позиви пријатеља. Откако је почео нешто да значи у боксерском спорту, његов телефон зврјао је од јутра до мрака. Посете су се ређале у свако доба дана. Чак и они познаници на које је сасвим заборавио нашли су се побуђени да га посете и честитају му на успеху. О њему је почело да се говори по париским салонима. Томе је највише крив Жан. Његови чланци, о изванредном боксеру Србину, чија гвоздена песница успављује као од шале, умаласали су широк круг његових познаника и створили му знатан број нових присталица и пријатеља.

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Na delu...

(14)

Odjeknuo je gong.

U dva skoka Rian se našao na sredini ringa. Stajao je malo pognut, s jednom nogom isturenom napred, s rukama zgrčenim ispred lica, zaklanjajući kožnim rukavicama bradu i deo grudi. Miloš je isto tako zauzeo stav. Desnu ruku držao je u visini grudi, a levu malo isturenu napred. Stajao je na vrhovima prstiju i klatio se kao da je na federima. Ispod namrštenih obrva njegov pogled pratio je oprezno svaki pokret protivnika. Bio je potpuno miran. Zvuk gonga kao da je odneo sav njegov nemir, svu strepnju, sve drhtanje ustreptalog srca. On je očekivao navalu Riana, osećao je da se sprema da ga napadne i zato je motrio svaki njegov pokret.

Rian zaista pređe u napad. On nije hteo da propusti prve trenutke borbe, jep je znao da su te sekunde najkritičnije kod jednog početnika. Ljuljajući se u bokovima koraknuo je napred, a zatim strelovitom brzinom zamahnuo desnom rukom. Ne mičući se s mesta Miloš je samo naglo trgnuo glavu u natrag, a istovremeno je opružio levu ruku i svom žestinom zario pesnicu u bradu Riana. Direkt je bio sjajan i stresao je tako Riana kao da mu je struja prošla kroz telo!

– Bravo! Bravo! – čuli su se uzvici odobravanja.

Rian je pokušao da upadne u klinč, ali je Miloš elastično otkočio unazad i dugačkim, brzim svengom otvorio protivniku levu obrvu. Nekoliko kapi krvi zablistalo je na koži, da bi se zatim tanak mlaz počeo da sliva pored očiju zbunjenog šampiona.

Talas iznenaćenja zabrujao je salom.

A tada je odjeknuo oduševljeni poklič:

– Udri ga Milošu, udri!

Ali Rian je postao oprezan. Njemu je odmah postalo jasno da ovaj početnik nije kao drugi. On udara jako i precizno, elastičan je i brz. Ljutito je psovao kroz stisnute zube, jer je uvideo da mu posao neće biti lak kao što je očekivao. Rekli su mu da će imati da premlati jednog početnika. Pjer mu je čak obećao naročitu nagradu ako ga tako nokautira, da izgubi svaku volju za boksovanjem. Šta ono reče: „To će biti za tebe igračka, popio toliko alkohola pre meča. Šta je imao da se čuva, kad su mu rekli da ima da „delje“ jednog novajliju. Da pokuša još jedanput.

Miloš nije opazio da se našao leđima okrenut u uglu i taj trenutak Rian je hteo da iskoristi. Nasrnuo je brzo. Dva uzastopna direkta rasekoše mu usne, jedan aperkat zviwnuo ga je tako po obrazu da je čuo tutnjavu teretnog voza! Ali on je išao napred tresući svojom čvornovatom glavom, tražeći stegnutim pesnicama bradu protivnika.

Miloš je naleteo na konopce i munjevitom brzinom izvukao se iz ugla dugim, gipkim korakom. Manevar je izveden tako brzo da je Rian naleteo na konopce i skoro ispao iz ringa.

Gong je objavio kraj prve runde. Miloš se uputio svom mestu i seo na stolicu

koju je jedan od sekundanata ubacio kroz konopce u ring. Bio je potpuno svež. Disao je ravnomerno i pravilno. Jedino se po vlažnim leđima i grudima moglo opaziti da je izdržao vrlo jak napor u toku borbe od tri minuta.

Dok je iz sale dopirao potmuli žagor, Gaston je ubrusom brisao oznojena leđa svoga pulena i isprekidano šaputao:

– Dobro je... Fintirajte levom... Čim otkrije bradu gađajte ga direktno, izbegavajte klinč.

Kratak odmor brzo je prošao.

Suparnici su se opet našli jedan prema drugome. Rian je čekao da mu Miloš priđe. Bio je dobro pokriven, tako dobro da mu se glava uopšte nije videla. Miloš je ispružio levu ruku i počeo s njom da „buši“ protivnika. Uvijao je njome kao svrdlom, brzim i vešt看 pokretima, prinuđavajući Riana da udešava svoju odbranu prema toj ispruženoj ruci, koja je stalno bila u pokretu i neumorno mu pretila, dovodila ga u zabunu.

Baš kad se Miloš spremao da pređe u napad Rian je pokušao da se približi. Njegova pesnica zazviždala je, međutim, više Miloševе glave, jer se hitro sagnuo i desnom rukom udario snažno protivnika u stomak. Rianovo lice zgrčilo se od bola. Instinktivno ruka mu se spustila da zakloni donji deo tela, ali ga je levi kroše pogodio u lice. Istovremeno čitava kiša od udaraca zalljusnula ga je. Miloš je udarao serijom menjajući udarce, pogađajući glavu u najosetljivija mesta.

– Mi-lo-šu!.. Mi-lo-šu!

Kroz huku gledalaca tutnjao je prodoran krik grupe navijača. Dole, ispod ringa, ljudi su stajali na nogama zažarenih očiju i drali se iz sveg glasa. Pesnice su vitlale po vazduhu. Rian je bio sav obliven krvlju i teturao se po ringu. Krošei i aperkati, koji su u serijama padali po njegovoj glavi, rasekli su mu sve lice. On je prestao da se brani. Ruke su mu nemoćno visile niz telo, glavu je spustio na grudi, posrtao je u nazad, ne znajući šta se oko njega događa.

– Nok-aut!.. Nok-aut!.. – vrištala je publika.

Miloš je osećao kako mu ponestaje snage. Mišice su ga bolele, dah mu postao ubrzan. Krupne graške znoja slivale mu se niz čelo i lice. Sa strahom je gledao u to razbijeno iskrvavljeno nemoćno čudo pred sobom, koje se još uvek držalo na nogama. Prosto nije mogao da shvati kako može da izdrži toliki broj preciznih i snažnih udaraca. Osećao je da će izgubiti samopouzdanje, ako ga brzo ne dovrši.

– Desni aperkat! Desni aperkat!

Kroz splet najrazličitijih glasova, koji su se kovitlali oko njega i papali mu uši, Miloš je ipak raspoznao piskavi glas svoga menadžera. Ma kako da je velika larma, makar sve tutnjalo u sali, bokser će uvek raspoznati glas svoga učitelja. Zato je Miloš krenuo opet napred, napao levom da zavara Riana, koji se, zaista instinktivno nagnuo ustranu i „namestio“ se, takoreći za desni aperkat. Čvrsto stegnuta pesnica poletela je strelovito odozdo na više i kao maljem, tresnula Riana u bradu. Udarac je bio silan, da se Rian skoro uzdigao sa poda! Jedan delić sekunde lebdeo je u vazduhu, a zatim se srušio kao klada.

Iznenaden ovim što se desilo, Miloš je stajao pored protivnika, koji je ležao na podu. Sudija mu je prišao i viknuo:

– U čošak!

Ali Miloš je stajao na, istom mestu i zurio preda se. Sudija je prestao da broji, prišao je Milošu, uhvatio ga za mišicu i gurnuo ga snažno u suprotan ugao. Zatim se vratio i počeo da broji nad uspavanim bokserom:

– ... pet... sedam...

Stotine ljudi brojalo je u glas sa sudijom. Miloš se naslonio na konopce i potražio pogledom Gastona. Ovaj mu je veselo namignuo i klimnuo mu glavom. Za Gastona meč je bio završen. Njegovo iskusno oko ocenilo je situaciju. On je znao da se Rian ne bi probudio ni kod trideset!

I zaista, sudija je objavio da je meč završen. Dok su Riana iznosili sa ringa Miloš je primao čestitke svoga menadžera.

– Brže je išlo nego što sam mislio. – govorio je Gaston. – A sada što pre u svlačionicu.

Ljudi su se okupili oko ringa i pljeskali, mahali rukama pozdravljali oduševljeno pobjednika. Miloš je stao na sred ringa, podigao ruke uvis i poklonio se masi koja mu je klicala. Zatim je preskočio konopce i probijao se kroz masu. Dok se dokopao vrata primio je bezbroj udaraca u leđa, znak simpatija zadovoljnih navijača.

U svlačionici ga je čekao Žan. Pritrčao je prijatelju i snažno ga zagrlio.

– Sjajno si boksovao, Miše! Osvojio si publiku na prečac. Kakav uspeh, kakav uspeh!

Pobeda ga je toliko oduševila da je skakutao no svlačionici kao malo dete. Radovao se, pljeskao rukama, divio se svome drugu.

– Klasičan nok-aut! Pobediti Riana u drugoj rundi, a ne primiti nijedan opasan udarac, to je uspeh kakav se samo poželeti može. Napisaću članak koji će izazvati senzaciju: Munjevita pobeda Mišela Krišea! Šta kažeš za ovakav naslov?

Vrata su se otvorila i bujica navijača napunila je svlačionicu. Bili su to prijatelji i poznanici Mišelovi sa univerziteta, njegovi drugovi studenti, koji su tako spontano navijali za celo vreme kratke borbe.

– Ala si ga udesio. Milošu!

– To je bio boks!

– Osvetlio si nam obraz!

Pljeskali su ga po ramenima milovali po kosi, tepali mu. Miloš nije mogao da se odbrani. Prepustio se sasvim izlivima simpatija svojih drugova, zbunjen, radostan zbog tolike pažnje. Sada je prvi put okusio čari slave, ona ga je zapljusnula sasvim i on joj se predao sav očaran, opijen!

GLAVA OSMA

Susret na drumu

Miloš je stao na prag i pohlepno udisao svež jutarnji vazduh. Raširio je ruke, protežući se na suncu, predajući se sav toplim zracima. Zatim je zazviždao svoju omiljenu pesmu i sišao u dvorište.

– Hej, Pole, mali bezobrazniče, gde si sakrio moju bluzu za trening?

Miloš je vikao i osvrtao se na sve strane tražeći po prostranom dvorištu svog malog prijatelja. Gazio je pažljivo između leja zasađenih šarenim mirišljivim cvećem, pazeći da slučajno ne zgazi koji struk, jer mu to tetka Poleta ne bi oprostila. A on nije hteo da se svađa s njome, ne samo zato što nije imao računa, pošto, ga je ona dvorila i pazila kao rođenog sina, već zato što ju je iskreno zavoleo za ovo kratko vreme što su zajedno.

Više od nedelju dana proteklo je kako se Miloš nalazi ovde, na selu, u neposredanoj blizini Pariza, na imanju svog bivšeg sluga. To je, naravno, bilo maslo prepredenog Gastona. Posle treće pobede u Centralu Gaston je otkrio svoje karte.

– Sutra se selite na moje imanje – rekao je Milošu, koji ga je gledao zapanjen.

– Odsada ćete tamo stalno stanovati. Vama je potreban mir, čist vazduh, dobra hrana i brižljiva nega. Mi idemo u susret ozbiljnim događajima, borbama, koje će biti još teže nego ove u Centralu. Treba dobro da se spremite, da postignete najbolju formu, a to je moguće samo izvan Pariza, na selu. Tamo neće niko da vas uznemirava i imaćete sve što je potrebno za trening. Ja sam se o tome već postarao.

Kada Gaston nešto naumi tako je moralo da bude. Miloš nije protestovao jer je znao da je uzalud. I ranije se nalazio pod uplivom svoga sluga, koji se brinuo o svemu i dovodio ga uvek pred gotov čin. A kako je postao njegov menadžer naturao je svoju volju Milošu tako ubedljivo i uspešno, da je to bilo pravo čudo. Miloš mu se poveravao potpuno i činio je sve što on hoće. Čemu, uostalom, i da se protivi. On je znao da ga Gaston voli kao što otac može da voli svoga sina, bezgranično. On je razumeo, da se Gaston toliko svikao na novu ulogu, da mu pričinjava ogromno zadovoljstvo briga oko svog pulena. On se sav posvetio Milošu, mislio je na sve, svršavao bezbroj poslova, stizao svuda, rešavao i najteže probleme. Nije dopuštao nikome da se meša u njegove stvari, čak ni Milošu ni Žany i samo bi ih s vremena na vreme obavestavao onome što bi svršio i što bi smatrao da je potrebno da im kaže.

Kad je čuo da mora da se seli izvan Pariza, Miloš je primio bez roptanja ovu zapovest. Utvrđeno je da Gaston ima pravo. Otkako je počeo da se ozbiljno bavi bokserskim sportom Pariz je počeo da ga zamara. Smetala mu je tutnjava podzemne železnice, piska automobilskih sirena, mamili su ga bleštavi izlozi varietea i primamljivi pozivi prijatelja. Otkako je počeo nešto da znači u bokserskom sportu, njegov telefon zvrjao je od jutra do mraka. Posete su se ređale u svako doba dana. Čak i oni poznanici na koje je sasvim zaboravio našli su se pobuđeni da ga posete i čestitaju mu na uspehu. O njemu je počelo da se govori po pariskim salonima. Tome je najviše kriv Žan. Njegovi članci, o izvanrednom bokseru Srbinu, čija gvozdena pesnica uspavljuje kao od šale, ustalasalali su širok krug njegovih poznanika i stvorili mu znatan broj novih pristalica i prijatelja.

(Nastaviće se)